

Mezinárodní sdružení podnikatelů
zvěstujících plné evangelium

**Smrt! Je to
konec nebo
teprve
začátek?**

*Autoři příběhů to-
hoto čísla se dos-
tali do těsného
kontaktu se smrtí.
Každý z nich bě-
hem této zkušě-
nosti pochopil něco
podstatného ze
svého života!*

Máte-li zájem o další informace, kontaktujte prosím:
Nenechte tento časopis ležet ladem... Předejte ho přátelům.

CZECH. NR.974

HLAS

**Střela, která
minula cíl!**

Setkat se s Bohem! 2

Konec pocitů méněcennosti 3

Jean Luc Dussaud,
Les Salles Du Gardon,
Francie

Střela, která minula cíl 4

James Rackley,
Texas, USA

Kontaktní adresy 9

Nebojím se zemřít 10

Jim Sepulveda

Jak objednat Hlas 14

Jak dál 15

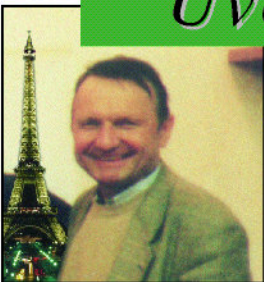
Zaplatil moje dluhy 16

Kumar Swamy,
Surrey, Anglie

Cesta za poznáním 18

Miloš Popp, Praha,
Česká Republika

Kdo jsme? 19

Bruno Berthon

Setkat se s Bohem!

Společnost mužů zvěstujících evangelium/ FGBMFI/ je mezinárodní sdružení, tvořené většinou obchodníky a podnikateli, kteří chtějí společně pracovat k prospěchu lidí okolo nás. Organizace pracuje již ve 150 zemích a v dalších svoji práci začíná.

Jsme „laici“, kteří prožili setkání s Bohem, a chceme to sdělit lidem, kteří s námi pracují a obchodují. Po celém světě se na našich setkáních scházejí křesťané z nejrůznějších církví a tradic a vydávají svědectví o tom, jak Bůh jednal v jejich životech. Lidé žijící kolem nás hledají smysl života. Jak bychom si tedy mohli ponechat svědectví o všemocném a milosrdném Bohu jen sami pro sebe?

Nechceme předávat nějaké teorie, či abstraktní myšlenky, ale spíše to, co jsme sami viděli – jak Ježíš Kristus změnil náš život, dal mu smysl, a přinesl do něj hojnost. V tomto časopise se dočtete o neobyčejných příbězích obyčejných lidí. Jsou jich po světě milióny a jmenují se křesťané. Jedním z nich se můžete stát i vy.

Bruno Berthon

Mezinárodní vice-prezident

Konec pocitů méněcennosti

Jean Luc Dussaud
Les Salles Du Gardon, Francie

Moje švagrová se nechala pokřtít. To mě překvapilo. Ačkoli jsem toho o Bohu věděl celkem dost, nežil jsem jako křesťan. Na svém křtu mluvila o živém Bohu, který chce mít osobní vztah s lidmi, jako jsem já. Nebylo to nic ohromujícího, ale odcházel jsem s jistotou, že Bůh skutečně existuje.

Mluvila také o uzdravení. Před několika lety jsem se nervově zhroutil. Po modlitbách mě Bůh začal uzdravovat z depresí a z nervových potíží. Byl to postupný proces, který skončil teprve nedávno, takže jsem mohl vysadit léky a skončit s terapií. Během té doby jsem prožil úlevu od pocitů prázdnoty a méněcennosti.

V té době jsem se setkal s člověkem, který patřil ke společenství křesťanských obchodníků /FGBMFI/. Byl to ryzí křesťan a ve všem, co dělal, hledal Boží vůli. Vyprávěl mi, co prožil na setkání FGBMFI. Věděl jsem, že to je pro mě to pravé.

Přišla chvíle, kdy jsem cítil, že mi Bůh ukázal, že dalším krokem na cestě ven z pocitů méněcennosti bude, jestliže dokážu před lidmi vydat svědectví o tom, co pro mě Bůh udělal. Vyrůstal jsem v přehnaně ochraňujícím prostředí, kde jsem měl jen málokdy na výběr, takže jsem byl uzavřený a velmi nejistý.

Postupně mi Ježíš ukazoval, jak mě miluje, že jsem Boží dítě a že jsem pro Boha vzácný. Bůh mi ukázal, že jeho láska není obchod, založený na mém výkonu, ale že si neklade podmínky a přijímá mě takového, jaký jsem.

Nejdůležitější věc, kterou potřebuje udělat člověk toužící po takovém uzdravení, je podřídit se Ježíši Kristu jako svému Pánu. To znamená odevzdat mu svůj život, nechat Krista, aby v něm teď vládl podle svého. Nemyslím tím slepou poslušnost jakémukoli hlasu. Bůh si nikdy neprotiřečí a nejedná proti svému slovu. Vždy, když mám za to, že ke mně Bůh mluví, přesvědčím se o tom v Bibli.

Bylo to už potřetí za dobu mého působení u policie, kdy jsem v hlídkovém voze projížděl oblastí, kterou jsem měl na starost, a zastavil jsem na opuštěném místě. Vypnul jsem motor a radiostanici, zhasl světla a přemýšlel jsem nad osudem toho největšího zoufalce, jakého jsem kdy poznal – ten zoufalý člověk, to jsem byl já.

Přijel jsem, jako už dvakrát předtím, abych s tím ubožákem, Jamesem Rackleyem, skoncoval. Přemýšlel jsem o svém zpackaném životě a najednou mi došlo, že je tu jakýsi nový faktor, který je třeba vzít do úvahy.

Střela, která minula cíl.

„Namířil jsem Magnum vzor 357 a třikrát za sebou zmáčkl spoušť.“

*James Rackley,
Texas, USA*

Vlastně to nebylo nic nového. Pro následovalo mě to od roku 1956, kdy jsem za sebou jednoho dne zabouchl dveře sboru, ve kterém byl můj otec pastorem. Vyšel jsem ven, proklínal jsem Boha a na schodech jsem si odplívl. Přísahal jsem si, že už do žádného sboru nebo kostela nikdy ani nevstoupím. „Jestli vůbec je nějaký Bůh, nechci už s ním mít nikdy nic společného!“ řekl jsem si tehdy.

Kam až sahají mé vzpomínky, vždy se u nás mluvilo o Bohu, ale zdálo se mi, že je to Bůh chudoby, porážky a zoufalství, a také zcela určitě Bůh, kterému jsem naprosto ukradený. Myslel jsem si: „Všechno, co nám Bůh dal, jsou dluhy za nemocnici, ve které ležela moje nemocná a utrápená máma.“ Bylo mi tehdy řečeno, že nás tím utrpením chce Bůh něco naučit.

Když jsem byl malý, zemřela mi babička a děda. Rodiče mi řekli, že si je Bůh vzal k sobě, protože je potřeboval v nebi. „Copak tenhle sobecký Bůh potřebuje moji babičku a dědu víc, než my tady na zemi?“ napadalo mě často.

V šestnácti už jsem s tím krutým a sobeckým Bohem, který nechával svoje lidi napospas bídě a utrpení, nechtěl mít nic společného. Teprve mnohem později jsem pochopil, že to nebyl Bůh, kdo naší rodině působil takové příkoří, ale Satan, který krade, zabíjí a ničí/Jan 10:10/. Od

bystrého poldy, jako jsem byl já, by člověk čekal, že mu to dojde dřív. Mně to dřív nedošlo, žil jsem ve vzpouře vůči Bohu a ďábla jsem měl za společníka.

Od dětství jsem se chtěl stát policistou. Začal jsem sloužit jako policista ve městě Augusta ve státě Georgia. Potom jsem se stal zástupcem šerifa a nakonec se splnil můj dětský sen; seděl jsem v hlídkovém voze policie státu Georgia.

Někdy jsem přemýšlel, jestli je život bez Boha to pravé a jestli bych se k Bohu nemohl vrátit, ale potom jsem si vzpomněl na lež, kterou jsem slýchal celý život: totiž že člověk nemůže nosit zbraň a uniformu a zároveň být křesťan.

Začal jsem mít problémy s alkoholem a nakonec se do toho ještě přidaly drogy. Se ženou jsme se neustále hádali a často jsem pomýšlel i na sebevraždu. Ve službě jsem začal být velice lehkomyšlný. Kdybych totiž zahynul při výkonu služby, rodina by dostala zvláštní podporu od státu, a navíc by ode mě měla konečně pokoj.

V mysli mi zaznělo: „Jamesi, zkazil sis život a zbývá ti už jen jediná cesta ven. Musíš zemřít, musíš zemřít, musíš zemřít!“ Slyšel jsem to znovu a znovu, až jsem

Hořkost a hněv

Hořkost se stala součástí mé uniformy stejně jako pistole nebo služební odznak. Moje nenávisť se nevybýjela na žádné konkrétní skupině lidí; nenáviděl jsem všechny stejně. Výbuchy nenávisťi mířily všemi směry, nejčastěji proti Bohu a mojí rodině. Nejvíc jsem si rozuměl s lidmi, se kterými jsem mohl nadávat úplně na všechno a zvlášť na Boha. Vždycky jsem tvrdil, že zastřelím prvního, kdo bude mým dětem ohlupovat mozek náboženstvím, a že mi bude milejší, když svoje děti najdu v nejhorším nočním klubu, než kdybych je našel v nějakém kostele.

Při tom všem jsem však někde hluboko cítil: „Ne, ne! Jamesi, ty přeci víš, že Bůh existuje, a že existuje peklo. Tam tě to táhne a chceš strhnout svojí rodinu s sebou!“

Nikomu jsem to nikdy nepřiznal, ale žil jsem v neustálém děsu, že se každou chvíli můžu ocitnout na věky v pekle. Mohl jsem kdykoli zahynout rukou nějakého šílence, nebo vyděšeného dítěte ozbrojeného pistolí. Věděl jsem, že každé hlášení ve vysíláče může být informace o akci, která bude moje poslední.

dospěl k názoru, že jediné řešení je sebevražda. Jednoho dne jsem v hlídkovém voze zajel na osamělé místo, vypnul jsem motor a vysílačku a vytáhl jsem svojí služební pistoli a vložil jsem si hlaveň do úst.

Z LESA SE VRÁTILA OZVĚNA VÝSTŘELU.

Zmáčkl jsem spoušť, ale nic se nestalo! Ozvalo se cvaknutí, jako kdyby pistole nebyla nabitá. Namířil jsem z okna a stiskl spoušť. Z lesa se vrátila ozvěna výstřelu. Namířil jsem hlaveň k spánku a stiskl znovu. V pistoli znovu jenom cvaklo. Vystřelil jsem z okna a hluk z výstřelu mi hučel v uších. Dal jsem si pistoli k hlavě a zmáčkl znovu. Pistole vzor 357 Magnum znovu **SELHALA!**

Bylo jisté, že neselhaly náboje. Později jsem je vystřílel. Měly na nábojnici důlek od úderníku. Jsem přesvědčený, že to byla Boží ruka která mě ochránila a způsobila, že náboje selhaly. Bůh vyslyšel modlitby mého otce a matky, kteří se za mě dlouhá léta přimlouvali. „Možná to teď bude lepší“ pomyslel jsem si, „horší už to být nemůže.“ Zdálo se mi tehdy, jako by se na mě všechno řítilo a hrozilo, že zůstanu pohřbený pod troskami mého života.

Začal jsem nezřízeně pít. Láhev whisky mi vystačila asi tak na jeden den.

Nakonec jsem byl střízlivý už jen výjimečně. Naše rodina se tehdy rozpadla, žena se s děmi odstěhovala někam pryč.

Ten hlas stále opakoval: „Jamesi, musíš zemřít.“ Pamatuji se, že jsem si jednoho dne uvědomil, že mám rád svoje děti a že nechci, aby vyrůstaly bez otce. „To je jednoduché“, odpověděl ten hlas, „vezmi je s sebou!“ Potom jsem začal promýšlet, jakým způsobem připravím o život i svojí ženu a děti. Naštěstí jsem nevěděl, kde jsou; skrývali se na neznámém místě, protože se mě báli.

Jednoho odpoledne jsem nastoupil do služby, rozhodnutý, že nemá smysl žít dál, protože můj život je bezcenný. Zajel jsem na místo, kde jsem se už jednou pokusil o sebevraždu, přiložil jsem si hlaveň ke spánku a zbraň znovu **SELHALA!** Copak mě Bůh tak nenávidí, že mi ani nedovolí odejít z téhle mizérie?

Odpověď přišla v roce 1969. Byli jsme už v rozvodovém řízení, když se moje žena jednoho dne vrátila domů a s úsměvem na tváři mi oznámila, že je *znovuzrozená*.

Nesnažila se mě nijak přesvědčovat. Spíše se pro mě stala příkladem, který jsem měl neustále na očích. Bible říká ve druhém listu do Korintu: „Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!“ Viděl jsem, že se z ní stal opravdu někdo jiný.

Ve chvílích, kdy jsem jí provokoval k hádce, se na mě podívala a řekla: „Jamesi, já tě mám ráda“, odešla pryč a nechala mě tam stát s pocitem naprostého hlupáka, kterým jsem dooprav-

dy byl. Ohromně to na mně zapůsobilo. Věděl jsem, že ta hluboká změna, kterou prožila moje žena, je odpovědí i na moje problémy.

MÁME VEČÍREK!

Potom k nám přijeli na návštěvu jedni přátelé z Kalifornie. Byl to manželský pár a on byl policejní důstojník. Nakoupil jsem spoustu pití, jako vždycky jsem měl v zásobě několik podárečných oplzlých vtípů. Netrvalo to však dlouho a všiml jsem si, že se opíjím sám, a že se mým vtípům nikdo nesměje.

Od té doby, kdy jsme se viděli naposledy, se s Jimem stala zvláštní změna. Seznámil se s křesťanskými podnikateli a ti mu svědčili o Ježíši Kristu. Jim mu odevzdal svůj život. Když nás Jim a jeho žena pozvali v neděli večer do města na večeři, nečekal jsem, že přijdeme na banket pořádaný FGBMFI.

Když jsem to zjistil, vybuchl jsem vzteky. Řekl jsem jim od plíc několik škaredých slov, potom jsem se uklidnil: „Tak dobrá, projednou to tady vydržím, ale příště na mě s takovými pitomostmi nechoďte!“

COPAK JE SLUŽBA BOHU NĚJAKÁ ZÁBAVA?

Řečníkem byl toho večera Blaine Amburgy, obchodník z Lebanonu v Ohiu. Mluvil o tom, co pro něj Ježíš Kristus udělal. Mluvil o Bohu, jehož jméno je El-Shaddai, všemocný Bůh, Bůh, který je víc než dostatečný. To nebyl ten sobecký Bůh, kterému na mně nezáleží. Tento Bůh dal svého jediného syna, Ježíše Krista, aby zachránil Jamese Rackleyho. Dozvěděl

jsem se tuhle dobrou zprávu a chtěl jsem jít dopředu, kam Blaine pozval všechny, kdo chtějí Ježíše Krista poznat, ale nesebral jsem k tomu odvalu.

Odjel jsem domů a strávil bezesnou noc. Převaloval jsem se na posteli a hlavou se mi míhaly útržky mého zoufalého života. V uších mi neustále zněla věta, kterou jsem ten večer slyšel: „I kdybych se nebál pekla a netěšil se do nebe, stejně bych chtěl sloužit Bohu, protože je úžasný!“

Dobrovolně sloužit Bohu? To by mě nikdy ani nenapadlo. Vzpomněl jsem si, že jsem jako kluk slyšel lidi naříkat, jak je křesťanský život těžký k neunesení, a prosit v modlitbě za to, aby vytrvali až do konce. Potom jsem přemýšlel o lásce a radosti, která byla vidět na mojí ženě a na Jimovi – ani jeden z nich předtím nic takového

Jimmy Carter

Krátce po zvolení Jimmyho Cartera guvernérem státu Georgia jsem se rozhodl, že budu jednat podle biblického příkazu z druhé kapitoly prvního listu Timoteovi. Říká se tam, abychom se modlili za ty, kdo zastávají nějakou veřejnou funkci a mají nad námi moc. Začal jsem trávit nejméně hodinu denně na modlitbách za nového guvernéra a jeho rodinu.

Asi po třech měsících mě vybrali jako osobního ochránce právě k tomuto muži. V době, kdy jsem začal přemýšlet, že začnu sloužit v církvi na plný úvazek, pro mě byly jeho rady a modlitby obzvlášť důležité. Jako člen jeho ochranky jsem měl tu výsadu hovořit s ním o své zkušenosti křtu Duchem svatým a posloužit mu, aby jej prožil také.

KAM NÁS BŮH VEDE TAM PŘIPRAVÍ VŠE, CO POTŘEBUJEME

Třináct měsíců potom, co Ježíš vstoupil do mého života, jsem byl jednoho čtvrtečního večera kolem jednácté hodiny, při sledování rychle jedoucích aut na dálnici, pokřtěn Duchem svatým a začal jsem mluvit nebeskými jazyky.

Cítili jsme se ženou Boží povolání, abychom začali studovat biblickou školu a začali pracovat v církvi na celý úvazek. Kdybychom se na to dívali jen našima očima a nevzali do úvahy Boží jednání, zdálo by se nám to nemožné. Dát výpověď a přestěhovat se bez peněz se ženou a třemi dospívajícími dětmi z Atlanty v Georgii do oklahomské Tulsy... nemožné! Jestliže nás tam posílá Bůh, postará se o vše, co potřebujeme!

Udělalí jsme velice odvážný krok víry. Bůh šel před námi a mluvil k lidem, které jsme tehdy ani neznali, a ti se postarali o naše výdaje za školné a učebnice. Mluvil k dalším lidem, a ti nám pomohli s dalšími výdaji. Bůh, kterého jsem začal poznávat na banketu FGBMFI onoho sobotního večera v roce 1970, je Bohem, který se o nás vždy dovede postarat. Nikdy nás neopustí.

Dnes je mým největším snem přinést Krista původním obyvatelům a Eskymákům v severní Kanadě a východní Arktidě. Bůh je věrný.

neměl. A nezdálo se, že by se teď už jen snažili nějak 'vytrvat do konce...'

Ráno v sedm jsem nastoupil do služby. Kolem deváté jsem dojel na místo, kde jsem si chtěl vzít život. Teď jsem křičel z posledních sil k Bohu: „Pane, jsem unavený z toho pekla, ve kterém už tak dlouho žiju! Prosím tě, odpusť mi všechny moje hříchy, odpusť mi všechno, co jsem pokazil a dej mi sílu, abych to mohl změnit, i kdyby to mělo trvat až do konce života! Ježíši, ty jsi ten Pán o kterém jsem včera slyšel vyprávět, o kterém jsem slýchal mluvit svého tátu, přijď prosím do mého života!“ Odevzdal jsem svůj život Bohu na stejném místě, kde jsem se pokusil se svým životem skoncovat.

V tu chvíli, první červnovou neděli roku 1970, něco po půl deváté, jsem se za volantem služebního auta *narodil znovu*. Nezapomenu nikdy na pocit lásky a pokoje, který mě zaplavil, když jsem se stal novým člověkem v Kristu Ježíši; „...staré věci pominuly a všechno bylo nové.“

Začal jsem poznávat, že do mého života vešel Bůh se svojí mocí. Uzdravil naše manželství. Přestal jsem potřebovat cigarety a alkohol. Měl jsem příležitost mluvit s lidmi o Ježíši. Někteří z nich se Kristu odevzdali na kraji silnice, kde jsem je zastavil za dopravní přestupek, viděl jsem, jak Bůh uzdravil zraněné ještě na místě nehody.

Jsem vděčný Bohu za ta léta služby u policie, za všechno, co jsem se během té doby naučil. Teď mohu říci: „I kdybych se nebál pekla a netěšil se do nebe, chci sloužit Bohu, protože je to ten nejlepší život, jaký znám!“ ●

SKUPINY SDRUŽENÍ PODNIKATELŮ V TVÉ BLÍZKOSTI

Skupiny FGBMFI lze nalézt ve 150 státech světa

Praha

Václav Lamr, Bellušova 1821,
150 00 Praha 5, Tel: 2-5610907

Brno

RNDr. Vladimír Šedivý, Štolicova 31,
612 00 Brno, Tel. zam: 5-45134151,
Tel. domů: 5-532195

Plzeň

Václav Prokopec, Bděněves 22,
330 32 Kozolupy

Třeboň

ing. Karel Lívanský, Táborská 1102,
37 901 Třeboň, Tel: 333-2204

Ústí nad Labem

Rudolf Vaněk, Jindřicha Plachty,
403 31 Ústí nad Labem,
Tel: 47-5503001, 60688

Kolín

Josef Štěpánek, Za školou 89,
27 648 Kolín, Tel: 321-27648

Hradec Králové

Viktor Khom, Nerudova 104,
500 02 Hradec Králové,
Tel. zam: 49-31836, Tel. domů: 41218

Most

Jan Urmínský, Budovatelů 2931,
43 401 Most, Tel: 35-25240

Sokolov

ing. Miroslav Pulkert, Sportovní 2023,
35 601 Sokolov,
Tel. domů:17-203221, Tel. zam:168-625373

Ždár nad Sázavou

František Hrabovský, Brodská 2719,
591 01 Ždár nad Sázavou

Litoměřice

Miroslav Kratochvíl, Sokolská 6,
412 01 Litoměřice,
Tel: 416-4751, linka 309

Jiné země

P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgie. Tel:(016)20.79.44,
Fax:(016)20.79.31
E-Mail: 100444.1300@compuserve.com

Fyzika a duchovní svět

Miloš Popp, Praha, Česká Republika

Bylo mi 17 let, když jsem opustil Československo a utekl do Švédska, protože jsem se nechtěl nechat „osvobodit ruskými bratry“. Tehdy jsem se cítil být ateistou, i když mým Bohem byla věda. Měl jsem kamaráda, který pracoval ve skupině špičkových fyziků, kteří se zabývali výzkumem elementárních částic hmoty. Někdy mě bral s sebou do jejich laboratoře, kde jsem mohl pozorovat pokusy, které prováděli. Výsledky pokusů se rozebíraly večer v kavárně. Bylo to něco uchvacujícího dotýkat se samého okraje lidského poznání. Žasli jsme například nad pozorováním, kdy částice prošla energetickou bariérou, kterou prostě projít nemohla. Jak tomu porozumět?

Jejich vysvětlení těchto jevů bylo, že za celou touto fyzickou hmotou, kterou lidé registrují smysly nebo přístroji, stojí duchovní síly, které ovlivňují tento svět. Vůbec se nestyděli nazvat tuto sílu

Bohem, i když většina z nich se za křesťany nepovažovala. Potom, co jsem viděl, jak i vědci, ke kterým jsem vzhlížel s úctou, uznávají Boha a duchovní svět tak, jako třeba Einstein, jsem se začal zajímat o to, jak se do takového duchovního světa dostat.

Vždy jsem miloval dobrodružství, rád jsem se potápěl, chodil s batohem po horách nebo přespával na plážích v nejrůznějších exotických zemích. Časem mi to však zevšednělo a moji touhu neuspokojilo ani rogallo, které jsem si sám postavil. Cítil jsem, že v životě by mělo být něco ještě důležitějšího, než co jsem doposud dělal. V kostele, kam jsem občas doprovázel svoji matku, byl sice výborný pan farář, ale moje netrpělivost se nedokázala smířit s tím, že bych měl Království nebeské a Pána Ježíše zažít až po smrti. Příliš mi to připomínalo komunistické sliby. Tehdy mi nikdo neřekl, že Bůh dělá i dnes stejné divy jako před 2000 lety. Moje cesta k Bohu, o které se více dočtete na straně 18, byla proto ještě dlouhá. ●

Nebojím se zemřít

Jim Sepulveda

V pětácti letech nade mnou lékař vynesl rozsudek smrti. „Jime, prosím vás, jestli máte nějaký majetek, bude dobré, když sepíšete poslední vůli,“ řekl mi doktor v nemocnici, kde jsem ležel se záchvatu bolesti na hrudníku. Vyšetření ukázalo, že mám zvětšené srdce, poškozenou hlavní chlopeň a dvě vedlejší arterie ucpané cholesterolem. Potřeboval jsem voperovat dvojitý by-pass a náhradu za poškozenou chlopeň. Doktor mě varoval, že naděje na úspěšnou operaci je asi deseti-procentní. Byl jsem v šoku, na umírání je přeci příliš brzy...

Šest týdnů před operací jsem se jednou díval doma na televizi. Najednou

Tento příběh vyprávěl Jim Sepulveda několik let před tím, než odešel ke svému Pánu. Jeho odchod byl ztrátou pro FGBMFI po celém světě. Často byl hlavním řečníkem na konferencích a shromážděních skupin FGBMFI. Byl to muž víry a vize. Ještě dnes čerpáme z odkazu jeho služby.

„Co se to se mnou děje? Nemám horečku?“ divil jsem se a otíral si zpocené čelo.

jsem začal cítit nezvyklé teplo. „Co se to se mnou děje? Nemám horečku?“ divil jsem se a otíral si zpocené čelo. Najednou mi zcela jasně vytanulo na mysli: „Stockton“ – jméno nedalekého města. „Sharon“, zeptal jsem se svojí ženy, „děje se dneska ve Stocktonu něco zvláštního?“ „Ano,

ale myslím, že to nebude nic pro tebe“ usmála se. Řekla mi, že dnes večer je tam křesťanské shromáždění s modlitbami za nemocné. To mě pobavilo. Považoval jsem ty lidi za skupinu potřeštěných fanatiků. „Tak tam by mě nikdo nedostal!“

Sharon pocházela z letniční rodiny, ale ve sboru už nebyla několik let. Ani nevím, proč jsem se k ní najednou otočil a zeptal jsem se: „A ty bys chtěla jít?“ Vůbec jsem nechápal, co to vlastně říkám!

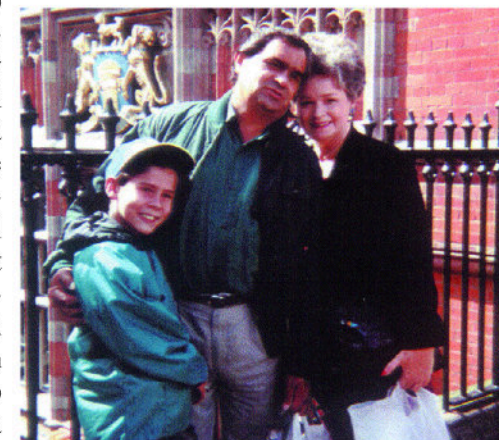
Přijížděli jsme k tomu místu a okolo nás proudily dovnitř spousty lidí. Na moje naléhání jsme si sedli až nahoru na balkón, aby nás třeba někdo nepoznal. Shromáždění začalo a já jsem se začal nervózně dívat na hodinky. Nakonec jsem Sharon pošepтал: „Pojďme odtud pryč!“ Chtěl jsem vstát ze židle, ale polilo mě horko a zjistil jsem, že se nemohu hýbat, jako bych měl ochrnuté nohy! Napadlo mě, že jsem asi dostal infarkt. Začal jsem se potit. Viděl jsem, jak člověk na podiu zve lidi dopředu, dotýká se jich, a někteří padají na zem. Pomyslel jsem si, že je to podivné, ale nemohl jsem se zvednout, abych mohl odejít. Muž, který kázal, náhle řekl: „Duch svatý mi ukázal, že je tady člověk, který má jít na operaci srdce. Věřím, že pokud přijde dopředu, Bůh ho uzdraví.“ Potom chvíli čekal. Rozhlédl jsem se okolo. Určitě nemohl myslet mě! Stejně jsem se nemohl ani pohnout! Nikdo dopředu nepřišel a ten člověk na podiu pokračoval: „Duch svatý mi říká, že chce pro tohoto muže něco udělat. Skloňme teď na

chvíli hlavy a modleme se, zda mi Bůh nezjeví jeho křestní jméno.“

Sklonil hlavu a na minutu bylo ticho. Potom ji pomalu zvedl a ukázal naším směrem. Bylo mi, jako by mi jeho ukazováček mířil mezi oči. „Jime, pojď dolů!“ řekl nakonec. Ucítil jsem závan větru a najednou jsem mohl hýbat nohama. „Sharon, já jdu pryč.“ řekl jsem svojí ženě. „Počkám na tebe u auta.“ Vyšel jsem po schodech k hlavnímu východu z haly a zavřel jsem za sebou dveře. Znovu mě polilo horko. Hlavou mi blesklo: Stejně nemáš co ztratit!

Vrátil jsem se zpátky a dřív než jsem se nadál, stál jsem u pódia. „Věříš v Ježíše?“ zeptal se mě ten kazatel. „No, vlastně jo.“ Usmál se. „Věříš, že za tebe zemřel na kříži?“ „Ano.“ Zeptal se mě ještě na pár věcí, a potom na mě ukázal: „Jime, věřím, že tě teď Pán chce uzdravit.“

Podlomila se mi kolena a klesl jsem na podlahu. Byl to pocit, jako kdyby mě někdo zabalil do deky utkané z pokoje a lásky. U stropu jsem uviděl

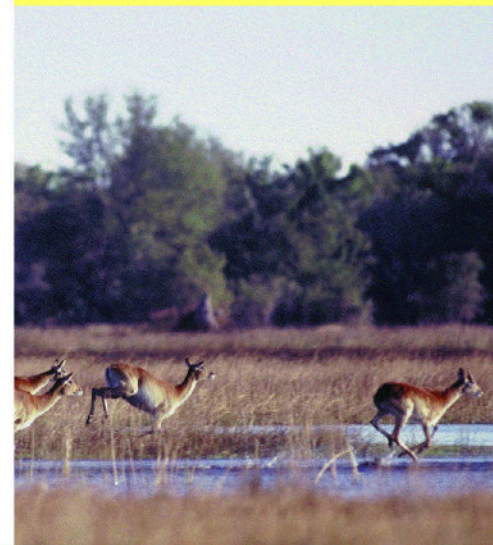

Vzkříšení

Steve van Deventer, Holandsko

S Heinrichem jsem se seznámil u nás, v jižní Africe. Heinrich nosil v peněžence oficiální potvrzení o své smrti. Byl to nemocniční protokol podepsaný lékařem. Po cestě na setkání FGBMFI v severní Transvaalu dostal infarkt. Přítel, se kterým cestoval, ho okamžitě odvezl do nemocnice. Tam ho prohlásili za mrtvého. Heinrichův přítel volal skupině křesťanských obchodníků, která na ně už čekala. Několik mužů ze skupiny se vydalo do nemocnice.

Přijeli a začali se modlit. Najednou uslyšeli ženský křik. Sestra, která zaopatřovala zesnulého, začala křičet, protože ten člověk se najednou posadil na posteli. Nechali si ho v nemocnici ještě den na pozorování a pak jej propustili. Nejistili, že by srdce bylo nějak poškozené.

červené světlo, které se sneslo dolů k mojí hlavě – celým tělem, od hlavy a krku až k nohám, mi procházela horkost a další vlna tepla se mi zastavila někde uvnitř hrudníku. Po dobu přibližně dvou minut jsem cítil, že se jakési dva prsty dotýkají mého srdce, a potom to přestalo. Slyšel jsem se, jak říkám: „Ježíši, miluji tě.“ Slova mi bez přemýšlení vylétla z úst. „Vím, že jsi mě uzdravil. Miluji tě, Ježíši!“

Na mého ošetřujícího lékaře tahle historka příliš nezapůsobila: „Jime, jestli odmítneš operaci, zbývá ti nanejvýš půl roku života.“ Dlouho jsme o mojí situaci hovořili a potom mě napadlo: Katetr. To je přístroj, který doktor vpraví do tepny a provádí s ním vnitřní vyšetření srdce. Řekl jsem lékařovi, že bych stál o to, aby mi takové vyšetření nechal udělat.

O několik dní později už jsem ležel na operačním stole. Během celého vyšetření jsem byl vzhůru. Vypadalo to, že všechno jde dobře. Při jedné z posledních operací celého vyšetření jsem ucítil prudkou bolest na srdci. Potom mě začalo bolet od ramen až k bránici. Lékaři mi začali dávat srdeční masáž.

„Ježíši, jestli je čas jít domů, jsem připravený,“ pomyslel jsem si. Z dálky jsem slyšel hlas lékařů – „Pozor, srdce přestává pracovat, ztrácíme ho, ztrácíme ho...“

Nechtěl jsem se vrátit, ale ještě nepřišel můj čas.

Otevřel jsem oči a zjistil jsem, že ležím na operačním stole přikrytý bílým prostěradlem. Teprve později jsem se dozvěděl, že jsem byl vlastně osm minut mrtvý. Téměř všichni už odešli, na sále zůstal jenom lékař, který prováděl vyšetření, a je-

Prohlásili mě za mrtvého!

„Srdce přestává pracovat, ztrácíme ho, ztrácíme ho...!“ Otevřel jsem oči. Stál jsem na rozlehlé louce. Všude okolo byla zelená tráva. Každý stonek trávy zářil, jako kdyby odrážel paprsek slunce. Po mojí pravici kvetly nádherné květiny a zařily barvami, jaké jsem nikdy nespatriil. Nad hlavou jsem měl nekonečně modré nebe. Vzduch byl naplněný radostí. Vydal jsem se na nedaleký kopec. Na chvíli jsem se zastavil u kmenu mohutného stromu. Za stromem začalo cosi zářit, ale nemohl jsem se tam podívat, jak jsem byl oslněný. Padl jsem na zem. Uviděl jsem, že v tom světle někdo stojí.

Vzhlédl jsem a uviděl jsem postavu muže zahaleného v zářivě bílý kment. Do jeho tváře nešlo pohledět. Přestože jsem mu neviděl do obličeje, věděl jsem, že je to Ježíš Kristus. Jeho hlas zněl pokojně a laskavě. „Jime, ještě nepřišel tvůj čas. Musíš se vrátit zpátky. Ještě máš před sebou mnoho práce.“ Stál jsem tam, neschopný promluvit. „Ale já už nechci zpátky, chtěl bych tady zůstat,“ pomyslel jsem si. „Zůstanu s Tebou, Pane“ řekl jsem. Promluvil znovu: „Jime, ještě nepřišel tvůj čas.“ Cítil jsem naprostý pokoj a lásku, která vyzařovala z jeho bytosti a obklopovala mne. Nevím, jak dlouho jsem tam bez pohnutí stál. Potom jsem se otočil a vracel jsem se zpátky. Okolo zářilo modré světlo v mlhavém oparu. Pak se setmělo. Otevřel jsem oči a zjistil jsem, že ležím na operačním stole, přikrytý prostěradlem.

Mezi starými novinami

Isami-Barboza, Cotonu, Benin

Na Silvestra 1996 jsme se prohrabovali krabicí starých novin a našli jsme jeden časopis Hlas. Příběhy, které jsme v něm četli nás potěšily a přinesly nám pokoj. Viděli jsme, jak je Bůh mocný a jak jedná s lidmi, kteří mu patří.

Učinili jsme kroky popsané v časopise a pozvali jsme Krista do našich životů. Jsme Bohu vděční za změny, které činí.

Objednávka HLASU

Časopis je možno objednat pro sebe nebo pro své přátele na adresách:

Václav Prokopec, rozhlasová misie
FGBMFI, PO BOX 2,
330 33 Město Touškov

Václav Lamr, FGBMFI Hlas,
PO BOX 9, 155 04 Praha 5

Příspěvky na financování časopisu zasílejte na účet:

FGBMFI Hlas, Agrobanka Praha,
130 00 Praha 3, Domažlická 1,
1737706-504/0600

Kontakt na českou redakci časopisu:

Jiří Měska, Na okruhu 394, 142 00 Praha 4,
INTERNET: 100350.204@compuserve.com

den z jeho asistentů. Stáli zády ke mně. Ostatní lékaři už vyplňovali protokol o úmrtí. Posadil jsem se. Prostěradlo se mi shrnulo do klína. „Pánové“ řekl jsem jim, „jestli jste připraveni, můžeme pokračovat.“ Otočili se ke mně a zbledli. „Rychle přiveďte ostatní“, řekl nakonec lékař svému asistentovi.

Podrobili mě všem možným druhům vyšetření. Druhý den ráno za mnou na pokoj přišel lékař a řekl mi, že nic nebrání, abych byl propuštěn z nemocnice. „Přijďte za mnou večer v pět hodin do ordinace, ukážu vám výsledky vašich nových testů.“ Toho večera jsem mu vyprávěl, co jsem prožíval v těch osmi minutách, kdy jsem ležel „mrtvý“ na operačním sále. Když jsem skončil, řekl mi: „Tomu, co vám teď ukážu, nebudete věřit.“ Vytáhl z šuplíku rentgenové snímky mého srdce. Jeho velikost se dostala do normálu. Arterie, které byly z 58 procent zablokované cholesterolem, byly teď naprosto v pořádku. Navíc, srdeční chlopně teď fungovaly normálně. „Provedli jsme všechna možná vyšetření,“ podíval se na mě a zamrkal, „a podle nich jste naprosto v pořádku.“ Potom dodal: „Podle těchto obrázků vám ten váš Ježíš buďto vyměnil, nebo opravil srdce.“

To se stalo před patnácti lety. Pán připravil mnohé příležitosti, abych o něm mohl vydávat svědectví a modlit se za stovky nemocných. Viděli jsme Boha dělat zázraky. Víím, že Bůh je živý. Viděl jsem, jak jedná v mém životě i v životech tisíců ostatních lidí. ●

OSOBNÍ VZTAH

Milý čtenáři, možná jsi si při čtení tohoto časopisu položil otázku, zda-li je i pro tebe možné nalézt osobní vztah k Bohu. Co je k tomu třeba? Jakou cestou se vydat?

1 Přiznat Bohu, že jsi žil sobecky, a tím, že jsi Jej nepřijímal jako Pána svého života, jsi zhřešil a byl jsi od něj oddělen. „Neboť všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ Římanům 3,23.

2 Činit pokání. Obrátit se k Bohu a poprosit Jej za odpuštění všech hříchů a požádat Jej o pomoc žít tak, jak On žádá. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Lukáš 13,3.

3 Uvěřit, že Ježíš je syn Boží, jenž svou smrtí na kříži vzal na sebe i Tvoje hříchy, aby jsi i Ty mohl získat Boží odpuštění. „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16.

4 Vyznat Bohu, že nyní přijímáš Ježíše za svého Spasitele a Pána. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ Řím 10,9.

Pokud jsi vše dobře zvážil a chceš-li nyní učinit tento významný krok k Bohu, potom se nahlas pomodli následující modlitbu: „Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a zasluhuji smrt. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za dar věčného života. Důvěřuji ti, že mi pomůžeš žít tak, jak si přeješ.“

Nepovažuj pocity za důkaz toho, že Tě Bůh přijal. Pocity se často mění, ale Tvůj vztah k Bohu je založen na Jeho zaslíbeních, (Římanům 10:13). Nestyď se o svém vztahu k Bohu vyprávět druhým (Matouš 10:32). Každý den si udělej čas na modlitbu a čtení Bible (1 Petrova 2:2, Žalm 37:4, Římanům 8:14). Jestliže jsi učinil toto rozhodnutí, prosíme, dej nám o něm zprávu a my Ti zašleme další informace.

Kontaktní informace

Prezident FGBMFI: Václav Lamr, Bellušova 1821, 155 00 Praha 5, ostatní kontaktní adresy FGBMFI v České Republice viz. strana 9

- Informuji Vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožuru „Jak dál po přijetí Krista“.
- Pošlete mi prosím informace o FGBMFI.
- Pošlete mi prosím podrobnosti o členství v FGBMFI.

Jméno a adresa (zřetelně hůlkovým písmem):

Zaplatil moje dluhy

Kumar Swamy, Surrey, Anglie

Oddaný hinduista

Pocházím z jihu Indie ze silně nábožensky založené hinduistické rodiny. Byli jsme vegetariáni, rodiče šli tak daleko, že mi zakazovali, abych kdy vstoupil do jídelny svých poněkud méně ortodoxních přátel, protože takové místo pro ně bylo nečisté. Musím říci, že jsem jejich příkaz dodržoval jen s velkým sebezapřením.

Narodil jsem se s vývojovou vadou dolních končetin. Jako dítě jsem proto podstoupil operaci v křesťanské misijní nemocnici. Nebylo jasné, jak se můj organismus vyrovná s anestetikou, nakonec se ale operace povedla, i když jsem ještě několik let musel nosit na nohou kovové dlahy. To mi nijak nezabránilo, abych později pracoval jako elektromechanik vysokonapěťového vedení a dokonce jsem sloužil u letectva.

Odjakživa jsem v Boha věřil; křesťanství jsem však nebral vážně, protože jsem byl až příliš často svědkem, jak otřesně se k sobě křesťané navzájem chovají. Jednou jsem třeba viděl muže, který jel do kostela autem, a nechal svoji ženu a děti, aby šly pěšky.

V roce 1971 jsem se přestěhoval do Velké Británie a začal jsem tady pracovat na počítačích. Mým oblíbeným sportem se stal squash. Je to hra, která vyžaduje rychlé reakce a mrštnost. Poranil jsem si při tom koleno a celá léta jsem trpěl bolestmi. Zdálo se, že se s tím nedá nic dělat...

Můj přítel Ken White mě pozval na večeři do Café Royal. Myslel jsem si, že tam ten večer uvidím udílení cen za vítězství ve sportovních soutěžích, ale k mému nemilému překvapení se jednalo o shromáždění FGBMFI. Dvě dámy u vchodu mi položily otázku, z jaké jsem církve. To mě, jako hinduistu, urazilo a chtěl jsem odejít. Rodiče mě však naučili slušnosti, a tak jsem přece jen zůstal. Shromáždění se mě tehdy nijak nedotklo. To bylo v roce 1982.

U nás je zvykem, že člověku, který pro nás něco udělá, se snažíme jeho dobrotu oplatit. Nechceme mu zůstat nic dlužní. Pozvat Kena na oplátku třeba do hotelu Ritz jsem si nemohl dovolit, a jediný způsob, jak mu takové pozvání oplatit, byl příští banket FG-BMFI v Café Royal.

Řečníkem na dalším banketu

byl vážený indický právník z Guiany Sir Lionel Luckhoo. Mluvil o tom, jak byl jeho syn uzdraven po modlitbě. Podivil jsem se, že by se Bůh o lidi tak staral. A tak jsem ten večer pozval Ježíše Krista do svého života.

Na dalším shromáždění přišlo „slovo poznání“ /prorocké slovo/, že Bůh chce uzdravit někoho s nemocným kolennem. Uvědomil jsem si, že se mluvím o mně, a vyšel jsem dopředu pro modlitbu. Přestože jsem v tu chvíli žádné uzdravení necítil, měl jsem jistotu, že by mě dobrý Bůh netahal za nos, a uvěřil jsem, že mě uzdravil. Druhý den jsem zavolaal svému příteli Leifovi a dohodl jsem s ním, že si spolu zahrajeme squash. Myslel si, že mě snadno porazí – už jsem dlouho nehrál. Nakonec jsem nad ním vyhrál. Boží zásah způsobil změnu v mém životě i smýšlení.

Po té, co jsem oslavil padesátiny, při

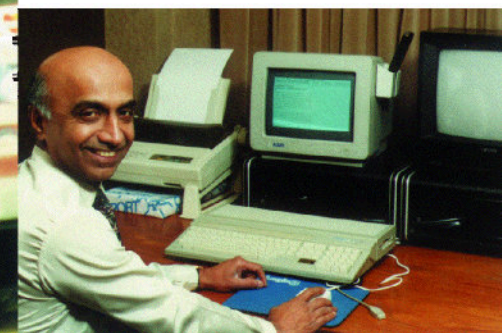

návštěvě svého bratra Žijcího v USA, jsem se rozhodl, že by bylo dobré jít k lékaři a nechat si provést komplexní vyšetření. Všechno bylo v pořádku až do chvíle, kdy mi lékař změřil tlak. Okamžitě mě bez dlouhého vysvětlování nechal převézt na operační oddělení. Byl jsem z toho vydešený, jelikož jsem se cítil naprosto zdravý.

V té chvíli jsem se začal modlit. Až později jsem se dozvěděl, že jsem měl tlak 220/110. Jeden z rodičů lékaře, který mě vyšetřoval, prý zemřel na ucpaní srdeční arterie. Doslova mu puklo srdce. Lékař mě proto rychle poslal na operační sál. Tam mi provedli ještě nějaká další vyšetření, při kterých však nezjistili žádné příznaky, že by srdeční arterie byla nějak neprůchodná! „Nechce se mi tomu věřit,“ opakoval chirurg. Ježíš mě uzdravil a úplně odstranil vše, co by arterii nějak blokovalo.

Bůh ke mně byl štedrý v mnoha oblastech. Uzdravil mého syna, který měl ve svých třech letech potíže s dýcháním kvůli infekci mandlí. Dnes už je to dospělý, zdravý člověk.

Vaše rodina vám může pomoci v mnoha věcech. Ale jsou oblasti, kde omezené lidské možnosti nestačí. Bůh je věčný. Jeho ochota pomoci je bez konce. ●

Osvobozen od démona

Miloš Popp, Praha, Česká Republika

Hledal jsem Boha, a proto jsem se nechal zlákat indickým guruem, který sliboval, že nám ukáže Boha, a to hned. Skutečně jsem viděl nadpřirozené jevy, které jsem v kostele nikdy neviděl. Že by to mohly být ďáblovy podvody, mi nedošlo ani tehdy, když jsem viděl, jak moji spoluúčedníci končili po 10 letech s meditačními psychozami. Někteří začali být bezdůvodně agresivní, jiní zase apatičtí. Neříkalo mi nic ani to, že mnozí narkomani mívají podobné zážitky a vidí stejné hinduistické bohy, jako lidé, kteří meditují. Dodnes mám výčitky svědomí z toho, kolik mladých lidí jsem k meditací nalákal, a kteří skončili v bláznici.

Jedna moje kamarádka měla zážitek, jak se na ni bortí stěny a strop v kuchyni, přičemž k ní promlouval vlezlý hlas Guruy. Pomoc našla teprve v biblické škole v Goteborgu, kde se za ni lidé modlili a Ježíš jí osvobodil. Vyprávěla mi o spoustě zázraků, které tam Ježíš dělá a které na vlastní oči viděla, například o noze, která byla kratší a dorostla před jejíma očima. Něco takového mě okamžitě zaujalo, neboť náš Guru neuzdravoval.

V té době jsem utrpěl úraz a muselo mi být operováno koleno. Postupem času se funkčnost kolena zhoršovala, a já jsem začal mít strach, že ze mě bude invalida. Kazatel v biblické škole učil, že Ježíš nezemřel jenom za naše hříchy, ale i za naše úrazy. Modlil se za mě v podivných jazycích, aniž by věděl co mi je, a já sám jsem řekl: „Prosím tě Ježíši, uzdrav mi to koleno.“ Okamžitě jsem ucítil slabou vibraci v celé noze. Od té doby se úraz

už neozval. Tehdy jsem konečně pochopil, že nás Guru obelhal, když tvrdil, že Ježíš je mrtev. Já jsem se na vlastním těle přesvědčil o tom, že Ježíš je živý, když mne uzdravil.

Někomu, kdo nikdy s boží mocí nepřišel do styku, by se mohlo zdát, že jsou to výmysly fanatiků. Ten, kdo ale například viděl, jak byla jedné ženě uzdravena nepohyblivá páteř takovým způsobem, že se během minuty mohla ohnout až na zem, ani na okamžik nezapochybuje o realitě zázraků.

Varování křesťanů, že by meditace východního náboženství byly od ďábla, jsem nebral vážně. Vzpomněl jsem si však na tvrzení, podle kterého jsou na světě pouze dvě síly, síla dobra a síla zla. Ten samý den, kdy jsem chtěl meditoval jsem ten konflikt jasně prožil. Řekl jsem si, že si to musím ověřit. Dvacet dní jsem tedy nemeditoval a chodil pouze do církve. Potom jsem se pustil do meditace a ihned jsem byl vhozen do podivného prostoru, kde jsem se ocitl ve víru světelných koulí, z nichž ty velké se mne snažily rozdrtit. Vzpomněl jsem si na novinový článek lékaře z psychiatrické léčebny, který popisoval jak pacientům s meditačními psychózami často nezabírají ani psychofarmaka a jen apaticky leží. Začal jsem křičet: „Ježíši, vem mne odtud pryč“. Po chvíli jsem měl pocit, jako bych byl vtažen zpět do svého těla. Toho dne jsem s meditacemi definitivně skončil.

Začalo mne zajímat, jakým způsobem někteří křesťané dostali tu úžasnou moc, že skrze ně mohl Bůh uzdravovat. Řekli mi, že je to tím, že byli pokřtěni Duchem

Svatým a přitom obdrželi rozličné dary. Při každé modlitbě za Dary Ducha svatého jsem běžel dopředu, ale stále se nic nedělo. Po dlouhé době se za mne modlila jedna žena, a já během modlitby ucítil, jak se mi z břicha směrem do krku začíná přesouvat jakési klubičko úzkosti a sevření. Nejprve ale muselo vyjít všechno to svinstvo z meditací. Od této chvíle jsem se modlil za lidi, kteří měli bolesti či nemoci, a Ježíš uzdravoval.

Stal jsem se členem baptistické církve, kde měli staříckého pastora, což byl opravdový boží muž, který po každém kázání zval lidi dopředu, kde na ně vkládal ruce a uzdravoval je. Pastor pro mládež nás zase každý pátek vodil do míst, kde se shromažďovali alkoholici, kriminálníci, prostitutky a satanisté. Hráli jsem tam na kytary, zpívali křesťanské písně a modlili se za ně. Ježíš tam ukazoval svoji obrovskou moc.

Později jsem pracoval na moři, kde jsem řídil lodi pobřežní stráže naložené těžkými stroji na čištění naftou znečištěného pobřeží. Tam jsem se také setkal s kapitánem, kterému jsem vyprávěl o tom, jak mě Ježíš uzdravil a jaké divy v mé přítomnosti udělal. Nejprve mně odbýval s tím, že jsou to samé kecy, ale když jsem mu slíbil, že i on se může na vlastní oči přesvědčit, přišel jednoho dne do našeho sboru. Ten kapitán Jimmy, šel po kázání dopředu, kde na něj pastor vložil ruce a modlil se za něj. Jimmy se okamžitě složil na zem pod Boží mocí, a když tam tak ležel, začal Ježíš skrze pastora prorokovat změny, které Bůh v jeho životě udělá.

Asi dva dny nato Jimmymu volal jeho kamarád, který uctíval ďábla a řekl mu, že má hrozný strach, protože mu ďábel řekl, že ho už nepotřebuje a že jej zabije do 6 hodin, 6 minut a 6 vteřin skrze démona, který v něm už je. Jimmy tohoto člověka, který byl prý satanistickým knězem přivedl ke mně do bytu a já jsem mu vysvětlil, že Ježíš je silnější než Satan a že jej může osvobodit od toho démona, který jej má zabýt, když se za něj budeme modlit. On na to přistoupil a za chvíli celý rozjařený vyprávěl, jak z něho ten démon vytláčil kolem Jimmyho z okna. Jimmy zůstal sedět s otevřenou pusou, neboť dostal takovou ránu do obličeje, že málem spadl ze židle. ●

KDO JSME?

Mezinárodní sdružení podnikatelů zvěstujících plně evangelium FGBMFI je mezidenominanční sdružení křesťanských podnikatelů, jejichž záměrem je:

1 Volat lidi k Bohu a do církve, dosvědčovat Boží moc a přítomnost v dnešním světě prostřednictvím zvěsti evangelia.

2 Pod praporem osobních zkušeností s Ježíšem Kristem umožňovat setkávání křesťanů různých církví a posilovat je v jejich víře. FGBMFI není církev ani sekta. Nemá kněze ani pastory, nezakládá církve.

3 Napomáhat větší jednotě mezi křesťany.

HLAS číslo: 974

Toto je jedna z 28 jazykových mutací časopisu HLAS publikovaná, FGBMFI International Office. Česká a slovenská verze vychází šestkrát do roka. P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgie. Tel: (016)20.79.44, Fax: (016)20.79.31

REDAKCE • Redaktor: Blair Scott
E-Mail: 100444.1300@compuserve.com
Mezinárodní ředitelé: Jerry Jensen & Blair Scott. •
Asistent: Donato Anzalone. • Výtvarný redaktor: Jean Claude Duviella. • Graphics: Intl. Graphics & Design.
• US Graphics: Colin Smith. •
Česká redakce: Jiří Měska,
E-Mail: 100350.204@compuserve.com